

[Gert Petersen.]

nu ville være en katastrofe, hvis den danske stat vandt en retssag, at jeg skal erkende, jeg havde noget vanskeligt ved at sætte mig ind i den tankegang, som lå bagved.

Hvad angår erstatningen, som er den ene af de betragtninger, hr. Ninn-Hansen var inde på, bør man betænke, at hvis voldgiftssagen var vundet, havde der været tale om en sag, der blev vundet på baggrund af en misligholdelse af en indgået kontrakt. Det var det, der lå bag, og det var det, som også i en lang periode fik ministeren til at mene, at der burde køres en voldgiftssag.

Hvad angår hr. Ninn-Hansens ingeniørtekniske bemærkninger om udvinding af olie og gas adskilt eller samlet, erkender jeg rent ud, at jeg ikke er kvalificeret til at udtale mig om disse sager – det er hr. Ninn-Hansen åbenbart – men jeg går da ud fra som givet, at selv om koncessionsindehaveren skulle have mistet den ene del af sin koncession, fordi indehaveren ikke overholdt koncessionen, havde koncessionsindehaveren været villig til stadig væk at samarbejde med den danske stat. Jeg går ud fra, at indehaveren ville have overholdt den øvrige del af koncessionen, som han havde fået lov til at beholde, således at den danske stat og koncessionsindehaveren kunne have samarbejdet om udvinding af olie og gas. Ellers havde vi også været nødt til at tage det fra ham.

Honoré (KrF):

Jeg vil gerne gentage det spørgsmål, som hr. Ninn-Hansen på forskellig måde har formuleret om udnyttelsen af gas og olie. Vi kan eventuelt vinde en retssag, der fratager A. P. Møller retten til at udvinde gas, men kun gas. Hvis vi vinder denne ret til gassen og altså ikke til olien, vil jeg gerne spørge, om det ifølge hr. Wilhjelms er teknisk og økonomisk muligt, altså rentabelt forsvarligt. Hvilke beregninger ligger der til grundlag for dette forslag?

Ordføreren for forslagsstillerne (Wilhjelms) (VS):

Må jeg tage det sidste først. Det er aldeles uinteressant i den nuværende sammenhæng, eftersom forslaget går på ekspropriation af samtlige DUC-rettigheder og ikke går på en voldgiftssag, som rigtignok i sin tid kun drejede sig om gaskoncessionen. Derfor er det nu uinteressant, men det var ikke uinteressant dengang, og da ville selvfølgelig anbefaling af en vold-

giftssag på gaskoncessionen have en mere begrænset betydning, men ikke være ufornuftig og ikke ulogisk. Det ville være dér, man i givet fald efter at være kommet til kort i forhandlingerne havde den klemme, som gjorde, at man kunne tage den øvrige koncession op til forhandling igen og måske nå noget, der bare lignede lidt de koncessioner, man har andre steder i verden.

Jeg gennemgik før i nogle punkter, hvad man har opgivet; det er jo ikke af ren og skær uvidenhed, at man i 1962 lavede en koncession, der var så dårlig. Faktisk er det sådan, at den var langt, langt dårligere end den gamle DAPCO-koncession, som var indgået 12 år før. Den gamle DAPCO-koncession fastslog klart retten til statslig deltagelse uden vederlag; den fastslog retten til, at staten satte et medlem i bestyrelsen, og den fastslog, at staten uden særlig lovhjælp kan overtage indtil halvdelen af den i året indvundne råstofmængde. Så vågen var man dog allerede i 1950.

Alle andre steder i verden er man blevet mere vågen siden. Den norske koncession, som vi vel burde kunne sammenligne os lidt med, tager en leje af koncessionsarealerne, allerede før der findes noget. Den stiller krav til efterforskningsintensiteten, og den har undervejs øget disse krav både i 1974 og 1975. Den har fra starten opdelt området i blokke, der kun er en tiendedel af de blokke, der nu endelig blev udstukket her med 1975-aftalen, og den giver vel at mærke en afståelseshastighed for disse blokke, som siger, at 50 pct. skal afstås efter 6 år, hvor den danske afståelsestakt er så langsom, at man simpelt hen dårlig kan forvente, at efterforskningen ikke selv med tilbageholdenhed i vores område vil være hurtigere. Den fastslår retten til statslig deltagelse, den har for nylig øget royalty med 25 pct. Den stiller regler op for beskattningen af de selskaber, som faktisk umuliggør, at de laver faktureringsfiduser, og den fastslår en statslig dispositionsret over selskabernes pipelines, hvor man her i Danmark faktisk på forhånd har givet op og sagt: okay, når DUC ikke vil være med til at finansiere disse pipelines, som de lovede i 1972, må staten påtage sig det. Det står i regeringens energiplan: 5,8 mia kr. afsat til det, og oven i købet uden at man holder fast på dispositionsretten.

Man har igen spurgt mig om dette med en